

Kamos 2 Differensialkraften

Tillegg 3

Logisk Teori
til Grunnstoff-lista og
Planck-balansen
i Kosmos og i
Partikkel-fysikken

THE ∂f -FORCE
DIFFERENSIAL-KRAFTEN

Differensialkraftens Grunnstoff-liste-Teori: De fysiske partiklene

Oppdagelsen: 17 juli 2013. Nedskrevet, formulert samlet; 16.03.2019!

Vi har vist eksempler på hvordan de positive, negative, nøytrale partikler, og deres tilsvarende anti-partikler dannes som selektive partikler i rommet. Spesielt er vel en nøytral partikkel som har et trykkvolum i balanse med romtrykket rundt seg, og som til forveksling er likedan slik nøytronet oppfører seg. Men nøytronet, eller en slik nøytral balansert partikkel i rommet, er også utsatt for et trykk når det er alene i rommet som tilsvarer at det utsettes for et overtrykk. Gravitasjonstrykket rundt dette siver etter min mening inn til partikkelen sprekker.

Det vil si at dens hastighetsløkker som danner den trege partikkelen, tidsforsinkelsen, massen, den bestemte romtrykk-energien til nøytronet, slik endres. Et nøytron har i følge partikkelfysikken en halveringstid på 12 minutter til da det deler seg i et elektron og et proton, samt en strålings-partikkel. Nå finner disse partiklene en ny bedre riktig balansert trykkstruktur som balanseres ved avstand og hastighet mellom disse partiklene, for eksempel ved dannelsen av et hydrogen-atom. Men også frie elektroner og protoner.

I stedet for at en minste partikkel med treghet som kan gå sakte eller variere sin hastighet, som vil være det vi kaller elektronet, mest sannsynligvis, og dette kan dannes av lys som når en elektromagnetisk ladning på 521 MeV. Men det er ikke større ladning som skal til for at en ubalanse for et jevnt trykk av den største partikkelen som er i balanse med rommet kan miste samme mengde sett fra takhøyden i trykket til nøytronet som tilsvarer romtrykk-balansen mellom partikkelen og romtrykket.

Da vil denne avsnøre et elektron, og slik danne et proton og et elektron. Ubalansen i en roterende overtrykkspartikkel, eller like i nærheten av dette trykket gir en virvlende felt-effekt på nøytronet som vi kaller mesonet, og som har en ladning tilsvarende elektronet i energi. Som overtrykk som trenger en balanse så fungerer både mesonet og elektronet ganske likt. Som spaltet til elektron og proton så kan disse balansere med sin avstand og hastighet som i et hydrogen-atom, som også som regel er ustabil.

Men i nøytronet så vil det være en forskjell på trykket som treghet og hastigheten på gravitasjonsstrøm-retningen til romtrykket, samtidig som at retningen rom-massen beveger seg i skaper en utveksling som fungerer som opp og ned, som poler på grunn av fartsretningen som for eksempel kan være rom-massen som utvider seg. Men strømnings-retningen er også avgjørende der det finnes en svak flat-klemming i fartsretningen til nøytronet. Det som da vil skje er at det blir en masse-ubalanse på grunn av at hastighets-løkkene i feltet som danner nøytronet og skaper nøytronets rotasjons-hastighet. Dette betyr samtidig at massen roterer og vil komme i ubalanse med både fartsretningen i strømmen, gravitasjons-turbulens-strømmen og i forhold til feltmassens utvidelse i ekspansjonsretningen.

Da universet lokalt, og i utvekslings-retningen til ekspansjonen ikke kan rekke å endre sin polaritet, balanse, i tide, samtiden, med den lokale nøytron-ubalansen må nøytronet selv ordne balansen. Dermed vil denne mesonvirvlingen måtte flytte plass for å balansere nøytronets masse med rommet, eller om vi vil dets polaritet. For det er klart at dette vil virke som en svak spenningsforskjell som kan registreres som en elektromagneto-gravitasjon. Eller magneto-gravitasjon, en svak elektronvolt-ladning, som energi-sammen-ligning.

Fordi ut fra rommets nære og fjerne gravitasjons-trykk-endringer så vil dette variere noe fra nøytron til nøytron. Det skal lite energi i forhold til andre partikler, eksempel et nøytrino, eller gravitasjons-frekvens-trykk, for at dette nøytronet kan spaltes, der noen sier det skjer rundt 13 elektron-volt.

Videre vil da blandingen av nøytroner og protoner veksle på at denne virvelen, meson-elektronet, veksler med å bytte plass mellom nøytron og protoner fordi det er svært like, og inntil-liggende feltmasser som hastighetsløkker, som kontinuerlig likt et flytende trykk kan skifte over mellom partiklene som ellers bytter på strømnings-feltlinjer gjennom hverandres sentrum, (sterk kjernekraft), med grunnen til at nøytronene tydeligvis trekker seg sammen noe, hvilket sikkert protoner må gjøre også da de trenger mindre energi til drift utenfra rommet ved å veksle gjennom hverandre slik virvler gjør når de kommer sammen. Det er rotasjonen av atomkjernene som tvinger masse-ladningsforskjellen mellom nøytroner og protoner til å skifte plass, skifte på meson-ladningen, fordi ingen andre partikler og masser, og heller ikke gravitasjonsrommet, kosmisk polaritet, kan klare å erstatte denne balansen øyeblikkelig, og må ordnes mellom stedets partikler.

Mer masse vil da ligge i vannstrømmen hvilket betyr at det er tykkere feltlinjer i rommet rundt der det er mer masse i gravitasjons-felt-strømmen inn mot partikkelen og slik sett at det er balanse mellom rom-energien og partikkel-energien. Dette er trykkbalansen, og som er den konstante energien vi forholder oss til. **Dummies Smart-hint: Forstå differensialkraftens trykk som en flytende aggregat-bevegelses-masse.**

Som spaltet, vil nøytronet dannet et elektron og et proton som hydrogengass-atomer som gjerne klarer seg best som hydrogenmolekyler, H₂, som muligens er litt mer stabilt, men veldig reaktivt. Når slik kjerne dobles, eller firedobles, som i Deutrium, Tritium, og som ved dannelse av alfa-partikler som kjerner i Helium, eller hele heliumatomer med to elektroner rundt seg, så er dette fordi heliumet grunnet sine to protoner tvinger frem at kun to motsatte ladninger som elektronene får plass rundt seg som balanse mot romtrykket.

Videre vil da Neon med 10 elektroner, det vil si 8 elektroner i det ytterste skallet, tilsvare at det er en fordeling som tilsvarer metning av den doblede avstanden fra sentrum i forhold til heliumskallet innenfor seg, i alle fall i kraftmengde, som tvinges frem av spenningen til de elektronene vi har innerst, og som også er en balansesak mellom atomkjernen og elektron-massenes gravitasjon med hverandre, protonets tiltrekning og gravitasjonen til kjernen og den innbyrdes frastøting mellom elektronene.

Fordelingen følger her samme fordeling av kraft-felt-tetthet som i Newtons lov, eller i alle kraftfordelinger med dobling av felt-lengde-avstander eller feltbredden, der et gitt punkt som settes til trykk lik 1, ved dobbel avstand unna, gir et trykk som bare er en fjerdedel, og at det derfor blir plass til 4 ganger høyere tetthet av noe annet, og som her er elektroner. Fordelingen blir altså 1-4-16 i massemengde. Slik som 2 og 8 i skallet til atomenes ytterskall, eller som i Helium. Forhold til Neon. 2-8 tilsvarer som Bohrs forståelse, det samme som 1-4-fordelingen når det deles på 2.

Nå må det opprettes en kraftsone utenfor. I disse skallene vil vi få ny balansekraft. Her er det stort sett mye mer fleksibelt for at nye elektroner skal kunne komme seg noe nærmere atomet, ved at de finner en tilpasset plass mellom de 8 innerste, og her oppfører disse seg nærmest som regelen der vi har 1-4-16. Når vi så senere får et skall der vi har 18 elektroner, så er min forklaring til dette at disse forholder seg kun til elektronene innenfor fordi at det er langt inn til kjernen i atomet. Antallet stemmer ellers med protontallet. Men da vi har 8+8+2 elektroner i alt innenfor er dette 18 stykker, og det stemmer med balanse mot de 18 i skall nummer 4.

Hva som videre kan fylles opp, om to skall kan ligge omtrent oppe på hverandre så de virker omtrent som bare ett skall, eller om balansen kan beregnes ellers, så får vi forskjellige resultater, der det dukker opp henholdsvis 34 eller 32 elektroner i ytterskallene. Ikke merkelig om vi har en fordeling på 16 innenfor som ellers er utbalansert for de 2, de to 8-ere og 18 i skallet utenfor. Her begynner beregningene stort sett å harmonere med fysikernes måledata og beregninger av og hvordan baner og feltmassen til elektronene symmetrisk fordeler seg. Denne målingen og modell-utprøvinger bøyer jeg meg for.

At uran i det rene rommet har oppnådd en maksimal trykkspenning som alene-vandrende atomer, kan jeg forstå, fordi en grense oppstår. De kunstig fremstilte, ja noen kan få en stabil symmetri slik at de kan vare lengre. Men de fleste er umulige å stabilisere til romtrykket under kjernens asymmetriske rotasjon. I kraftigere massesamlinger og trykk slik som ved supernoaer, nøytronstjerne-kollisjoner, og i eksperimentelle trykk og temperaturer så kan altså noen av disse oppstå og være der en stund. Alle disse forholdene kjenner vi sikkert ikke enda. Men en viss struktur-informasjon sitter CERN og andre atomfysikere med her.

Denne balanseforklaringen jeg gir her forteller også at det er forskjellige trykkmengdespenning på hvert av skallene med hvor mye mere elektroner og protoner og nøytroner som atomene består av. Dette fører til at energi som lys trenger enten mer eller mindre trykk enn sine atomslektninger for at hvert skall skal kunne avgi en energifrekvens, og dette gir forskjellige energifrekvens, og som igjen er bestemmende for det vi kaller kvantetallet til atom-typene. Det betyr også at helium, hydrogen, oksygen og jern har noe forskjellige frekvens på hva som avgis av frekvens fra skall nr.1. Likedan vil Karbon og oksygen ha forskjellige trykk fra skall nr. 2, slik at en på frekvensen kan bestemme om det er karbon eller oksygen som avgir denne styrken.

Fra ytterskallet som er i balanse er det ganske gitte verdier vi har på frekvensene for det vi kaller spektral-strålingen, mørke-roms-strålingen, for å bestemme krystaller og stoffer som finnes i de kjemiske blandinger og eller i de kosmiske objekter og gasser vi observerer.

Med dette har vi også kvantetall og energi-bestemmelser for forskjellene mellom de kjemiske bindings-egenskaper ved siden av antall elektroner i ytterskallet og bindingsmengder med andre kjemiske grunnstoffer. Og her har kjemien sine egne spesielle effekter, ikke minst ved syntetiske forsøk, og ved de organiske stoffer som oppviser mange, men logiske akrobatiske fordelingsmuligheter og reaksjonsrekker.

Jeg har her vist grunnlaget for aksjon-reaksjon, spalting, sammenføring, og energifordelings-begrunnelser for dannelsene av våre romslige partikler. Selv om det helt klart vil fremstå korte doblings-bindinger, dobbeltnøytroner, dobbelt-protoner, spesielle nøytrino, og andre partikler også videre.

Obs: Min forklaring til matematikk-begrep, logikkens historie, og evolusjons-teori, vil behandles i Kamos 3 – Differensialkraften Bevisstheten.

Kvarkene oppstår når vi bombarderer partikler med hverandre, der enkelte av disse spalter seg. Disse nye partiklene tilhører balanse-feltet i gravitasjonsrommet, et isolert balansefelt, som kun kan spalte seg å danne kulelignende former før de igjen går samme til en felles virvel igjen. Den opprinnelige partikkelen.

De vil innta nøytral, negativ, positiv fordeling, ofte ut fra retnings-forholdene til spaltningen eller energiladningen de treffes av. Det er ikke noe som tyder på at dette ikke holder seg innenfor den generelle relativitets-teorien selv om det ikke omfattes av Einsteins beregninger. De oppfører seg balansert normalt, og er stort sett partikler som forholder seg til topptrykket og bunntrykket i romtrykket, slik at denne spaltningen fremdeles ikke klarer å bryte eller utbytte energien i tide med andre partikler, men må holde seg i balansevirvlene med rommet som er felles for de 3 delings-feltene, og dette klarer de ikke å holde på et mellomtrinn langt under topptrykket og langt over bunntrykket, og må da føres sammen igjen eller omdannes til for eksempel lys-energi, varme-energi.

Superledningen skyldes at energiene har nådd grensetrykket mellom rommet og partiklene. Ett elektron oppe på et grafen-tynt lag er virkelig en overmetning. Likedan med Hallagers utpumping av elektroner som gir en vakuumeffekt for ledningsbåndene, en undertrykks-superledning. Men elektronene vil holde seg til massebåndene så meget de kan fordi dette er balanse-rom for gravitasjonsvirvler total sett uansett. Kun overtrykk ledes vekk fra et kosmisk lokalt felt. Men ikke uten balanse med andre kosmiske lokaliteter.

Det er herfra at vi kan tenke balanseforhold og trykk på nytt mellom rom og partikler i det vi med dette kan si at dette er teorien og grunnlaget for den partikkelfysikk vi har, og grunnlaget for dannelse av den kjemiske og fysikk-listas rekkefølger vi ser. Det sier seg selv at når massen øker i et atoms kjerne med økning av elektroner i samme ytterskall, at atomet da vil trekke seg sammen slik at størrelsen blir mindre til tyngre grunnstoffet er frem til neste skallrekke dannes.

Dette legges til grunn for teorien om grunnstoff-lista og atom-partiklenes balanse-forhold ut fra det rommet vi kjenner til sammenlignet ut fra differensialkraftens krav om balanse og partikkeldannelser. Lavousier og Daltons grunnstoff-ideer, og Dalton-s krav til kjemisk egenskap, bindinger, og ved smelting, koking, tørking, frysing, brenning, temperaturforhold for slikt, så gir han støtet til en god grunnstoff-liste.

Mendelevjev finner nå tyngde-økningen og ser at noen slike gjør et dobbelt øknings-hopp, og foreslår at det da må ligge et grunnstoff i mellom som vi senere vil finne, og som vi fant. Han setter også grunnstoffer i rekker under hverandre fordi det virker som at de har like kjemiske egenskaper. En revolusjon for kjemi og atom-fysisk forståelse. Nå kommer da Faraday-Maxwell-Lorentz, og Gauss-Weber inn med masse og elektromagnetisme som kan settes opp som ekvivalente kraftstørrelser.

Det er klart både en hypotese og teori, en logisk tenkning, logisk vitenskaps-forskning, en logisk romtid-relativ balanse-felt-forståelse, og en deduktiv, verifiserbar og falsifiserbar modell som alle kan undersøke, og det er en deduktiv målbar observasjon, fordi det er en sammenligning med fysiske data samtidig med de data som kommer frem fra grunnplanet i kjemi, fysikk, grunnstofflister og kjemiske forhold, alt fra superledning, sorte hull, til de organiske mest kompliserte struktur-reaksjoner, og som ligger på linje med kvantefysikk og CERN, hva partikkel-fysikken angår. Det holder også til spesialtilfeller (singulær relativitet), de opplever på CERN slik som kvark-testene. Dette er hypotese: Men jeg foreslår den som teori da så mange forhold holder stikk. Jeg tror denne kan bekreftes godt. Forutsetningen er et enormt romtrykk, at vi må invertere rom-partikkel-trykk-forståelsen, at det samme skjer om vi er de lette boblene i massen.

Kvarkene er ikke akkurat noen grunnstoff-liste-funksjon, utenom en god test, pressing av natur-elementene for av-dekke energi-forholdene. Men at det kan oppstå enorme trykk som skaper lignende forhold i en enorm masse utover det vi kjenner, slik som tenkt at all masse er samlet i noen mils diameter, ville ikke vært besynderlig. I sorte hull eller supernovaer er heller ikke dette noen utenkelig fase, eller i nøytron-stjerne-kollisjoner, samt til tider i solens indre. Det er heller ikke godt å si hva som skjer på milliondeler av den tiden vi klarer å observere partikkel-reaksjoner. Mange lokale feltutvekslings-balanser kan skje her.

Dette utkastet om partikkelforhold i rommet, romtidens bevegelses-energi, er tatt ut fra Differensialkraftens vinkling på saken der grunnfunksjonen er årsak til likevektige energiutvekslinger. Differensialkraften er her årsak til at det dannes forskjellige gravitasjonsrom, med ekvivalente energi-utvekslinger, og at lokale gravitasjonstrykk-rom oppstår, og gjennom samme differensialkraft at utvekslinger skjer gjennom slike felt, slik at krumninger og partikkel-dannelser finner sted, oppstår som gravitasjons-partikler og trykk-bølge-hastighet i denne sonens gravitasjons-trykk-turbulens, som gir samme hastighet for gravitasjons-felt-virkninger og lyspartikkel-hastigheter, og hvorfor gravitasjon og lys utveksler frekvens-balanser.

Dummies Smart-hint: Forstå differensialkraftens trykk som en flytende aggregat-bevegelses-masse.

Til denne teorien trengs kun balanseregnskapet, tall-verdiene, måle-verdiene i forhold til en bestemt enhet vi kan sammenligne forholdene i, og med. Våre verdier kan føres inn i denne. At tyngdekraftens økning trekker høyere atomtyngdeskall mere sammen. Legg merke til at en utvesklings-sirkulasjon, virker ekvivalent med begrepet punktet, en endelig utgangs-sone for virkninger matematisk og geometrisk og proporsjonalt, hvorpå faktisk punktet, om det var virkelig, faktisk er mer redusert på opplysninger og funksjoner, enn det utvekslings-sirkulasjonen har. Vi har måle-verdiene! Formlene! Og de er begrunnet i Differensialkraften!

En teori for grunnstofflistas egenskaper og tilværelse som feltkrefter.

Konklusjonen er: Et utkast til en teori for grunnstoff-lista vår, grunnstoffene, deres kjemiske egenskaper, og fysiske måledata, og en teori for nettopp grunnstoff-lista og dens logiske oppbygging. Dette er mitt bidrag. Til dette systemet kan tall, avstander, og reaksjonstid, andre funksjoner føyes inn i en tilsvarende orden av det som vi alt kjenner til i formler og egenskaper til kjent forskning om det samme. Jeg har i alle fall funnet møtepunktet mellom en likeverdig kraft som utveksler og balanseforhold som harmonerer med den fysiske verden vi vitenskapelig sett lever i funksjonelt.

Jeg legger den til grunn for både kjemien og fysikken som jeg ikke ser noen konflikt i mellom, annet enn de uenigheter som oppstår ut fra faglige resultater og forskning underveis. Og det er en fruktbar konflikt.

Jeg har vist en funksjonell partikkel-dannelses-modell ut fra felt-teoriene i differensialkraften for dannelsen av gravitasjonsrom og partikler, som eksempel når de er under et jevnt likedan trykk og danner likedanne størrelser av slike. Videre viser eksemålet med partikkelens «fossa», og utveksling det som er løpet mellom rommets rettere feltlinjeretninger og kollisjoner, balanse-utvekslinger, der vi kan se for oss planck-masse-formen i sentrum og en grensesone mellom partikkelen og rommets dominans. En absolutt sfærisk differensial, en kontinuitets-indeks, gir selektive partikler.

Det som er tydelig ved dette utvekslings-løpet er at vi ser massetettheten øke mot sentrum, som ved samme hastighet i utvekslingen gir den akselerasjonen vi kjenner, gripe-evnen, hastighetsløkker mellom objekt 1 og objekt 2 sin gravitasjon. Og videre at dette tilsvarer effekt-økningen i riktig proporsjonal grad, og videre at dette stemmer med Ohms lov, med de elektriske spennings-effekter, som $U=RI$, og med proporsjonal økning i treghet og tids-forsinkelse til masse-partiklene. Jeg har funnet rundt 30 slike likheter som må stemme når det er samme kraft og hastighet som danner objektene.

Hva forholdet mellom jord-luft-ild-vann-metall-varme, eter, og atomfysikkens grunnstoffer er alt oppklart gjennom fysikkens grunnstoff-informasjoner som bygge-stener i det samme, og ved Einsteins gravitasjons-ligninger. Men det er klart at balansen ikke er oppklart ved Eter eller Gravitasjonen. Begge får sin dekning som det ene og samme gjennom differensialkraften som etter min mening er like meget det samme som livskraft og fysisk kraft, men gitt gjennom en logisk funksjon, differensialkraften, som slik gir en logisk feltkraft-modell av dette.

Legg merke til, og ikke glem, at hele Differensialkraften ligger til grunn for de teorier som kommer frem fra denne, og er involvert. Og denne igjen kan tilbakeføres til samme grunnleggende funksjon. Den differensierende differensialfunksjonen til differensialkraften som tillater bare en løsning for random-like-ens forhold til like-ulike som proporsjonale forhold for tid, rom, bevegelse, energi-tetthet, og at begrepet 1, geometri, matematikk, logisk matematikk, og balanse-forhold kan finnes i den stand som de gjør. Gitt ut fra en og samme logiske funksjon.

Den samme modellen gir grunnlaget for astrofysikkens kosmiske avlesning av vårt univers. Hvordan bølgelengder kan forsinkes eller økes, men allikevel identifiseres til de stoffer vi har her ekvivalent med stoffer langt ute i universet gjennom forskjellige gravitasjons-tid-rom. Og videre kløktige eksperimenter med dannelsen av måne og jord, feltbølger rundt Uranus, galakse-interferens etter nesten-kollisjoner mellom dverggalakser og galakser, og LIGO-eksperimentene med gravitasjons-bølger og lysfrekvenser. I differensialkraften er det ikke kanskje at gravitasjon og akselerasjon er det samme, men at det er og hvorfor, sammen med alle effekter, ohms lov, tetthet, lover vi kjenner. Differensialkraften skaper gravitasjons-trykk-feltene i kosmisk målstokk!

Dummies Smart-hint: Forstå differensialkraftens trykk som en flytende aggregat-bevegelses-masse.

Bevisstheten er ment tatt opp i Kamos – Differensialkraften 3 som er under ut-arbeidelse.

Roger Bergersen. Norway.

Til Differensialkraften: At det er absolutt utstrekning, at det er absolutt bevegelse, at det er absolutt tid, at det er absolutt hastighet, at det er absolutt styrke-tetthet, energi. At det er absolutt utveksling. Alt gitt ved den differensierende differensialfunksjonen til forandringskraften, differensialkraften, her kalt Kamos. Denne kan også kalles total forskjell, som samme funksjon overalt, og danner et absolutt uendelig ekspansjonstrykk som derfor utvekslende fungerer som absolutt bevegelses-energi, som i utveksling betyr absolutt balanse, også i bevegelsene, volum-bevegelser, og som lik tetthet pr likt volum, og som gir at kraft er lik motkraft eller at bevegelsesenergi er lik mot-bevegelsesenergi.

Dette gir automatisk ohms lov for helheten og at utvekslinger endrer grunnformen m/s som basis-mål til m/s^2 , akselerasjons-faktoren. En absolutt utveksling mellom rett bevegelse og kollisjon, mellom vannrett og loddrett, gir en utvekslingsvirvel, sirkel, som er grunnlag for balanserte virvler og kuledannelser i rom. Og da de fysiske formler som $U=RI$, Alle effektlovene, gravitasjonslovene og transformasjonsbasis mellom energiformene, og all krumning går gjennom hastighetsløkker, virvler, utvekslingsformen, som vi gjerne kaller turbulens eller friksjon.

Når da bevegelsen krummes så oppstår tidsforsinkelsen og tregheten, og som i våre partikler dannes som utvekslingsløkker, utvekslings-sirkulasjoner. I denne fremstillingen så blir tid og bevegelse motsatt proporsjonale størrelser i hastighetsretning, da utvekslingen relativt virker stillestående i utvekslingssirkelen. Slik sett virker bevegelse og motstand som at tiden tar en pause, men tis og bevegelse må sammenlignes med rett og loddrett, med romslig volum, lengde, og slik sett danner dette begrepet hastighet. At hastighet er både tid og vei, altså tids-mengde og veistrekning, altså rom og bevegelse, og vi sammenligner dette med før krumning finner sted, lignende en euklidsk rett linje for alle referansesystemer, men som vi ofte utelater å forklare i koordinatsystemer for bevegelsesromslige formasjoner.

Tiden virker altså til å opphøre når bevegelsen går inn i en absolutt hastighetsløkke. Krumningene dannes av og opprettholdes av hastighetsløkkene som trykk-proporsjonale soner, brekkpunkter som følger lignende som de gaussiske logaritmer, og er ikke nødvendige å ta med, men for partikkelfysikken er de nødvendige å ta med. Fordi hastighetsløkkene som utvekslingsbevegelse er svaret på Gauss punkter og Einsteins krumning, og massedannelse av energi. Når bevegelsen gjør utveksling så dannes energi, massen, til forskjell fra en ferdig balansert likevektig nøytral felt-mengde i romtid-verdenen.

Her oppfatter ikke matematikeren at forskjells-funksjonen ligger til grunn for skille, forskjellen at denne skaper både den bestemte og ubestemte formen 1, det kvantitative som referanse, bevisst og fysisk. Men det er i forståelse og bruk, praktisk det mest nyttige, før vi finner ut av rom, tid, bevegelse og energi, fordi det kan ikke tall og punkter skape. Uten relativitet, forhold, sammenlignings-funksjon, så hadde ikke Einstein kunne funnet en differensial-årsak i romkraft-felt, bevegelse og tid. Sammenligning av like og ulike oppstår fra forskjells-funksjonen, uten forskjell får vi ikke like og ulike.

Det nye som har skjedd etter denne bokens tilkomst er merkelig nok at den formelle logikk har endret seg fra form, til virknings-form, noe alt Arne Næss kan ha vært årsak til. Videre at bevegelse har skiftet definisjon til endring. Begge tilfeller harmonerer da mere med forskjells-funksjonen, differensial-funksjonen til kraftmodellen jeg presenterer.

Men ingen av disse dekker både romtiden og energien samtidig. Funksjon som gir endring, utstrekning og som samme tidspunkter i masse-punkter, eller i kontinuitet og utveksling.

Vi kan jo spørre: Endring? Av hva da? Bevegelse som allerede er? Hva forårsaker endring og bevegelse? Hvorfor virker formen? Hvorfor er det form? Hva får virkningsformen til å virke? Hva gjør at formen er form? Her kommer ikke bevisstets-former og fysiske former særlig langt av sted i sine logiske forklaringer. Hva opptrer alt som og hva slags funksjon skal forklare dette?

Hva endrer seg om ikke endringen oppstår av en funksjon, en virkende funksjon? Hva beveger seg om ikke noe fungerer? Og hva kommer rom, tid, bevegelse og styrke av? Hvorfor skulle det dannes kvantitative kvalitative referanser. For enhver kvantitativ sak vi har viser en styrke-form, en effekt, enten det er tallet 1, en bevisst referanse eller en fysisk referanse. Vi kan ikke telle uten å sammenligne, altså få kvantitativt uten det kvalitative, virkningen, eller det komparative uten det kognitive og omvendt.

Differensialkraften legger til grunn en absolutt nødvendig faktor for verifisering, falsifisering, deduksjon, induksjon, som en logisk funksjon for de logiske vitenskaper som holder mål. Og den ser ut til å klare denne funksjons-jobben godt. Jeg finner ingen logisk grunn til ikke å stole på denne! Den virker nærmest som en ufrivillig holdbarhets-faktor. Veileder, veiviser. Orienteringsfaktor, også for bevissthetens egenskap.

Dummies Smart-hint: Forstå differensialkraftens trykk som en flytende aggregat-bevegelses-masse.

Slik sett kan ikke dialektikk, tese, antitese, syntese, a og b som blir c, oppstå uten at vi har en definisjon, en referanse, en forståelse av hva vi mener om disse teser og antiteser, retningene som Einstein alltid peker på, som da er fenomenologisk definisjon, altså filosofisk, tenkning, sammenligninger med alt annet, og samtidig vite hermeneutisk, (Forståelse = grad Er-likes-tegn, syntaks), som en eller annen forståelsesform om fra kilde til mål vi sammenligner med, for at det skal oppstå en mening, eller en årsak-virkning for det forholdet som vi sammenligner. Enhver syntese står i forhold til helheten ellers. Eller i alle fall hva som skulle være behov og hensikt med en sak, et utsagn, for bevissthet og livsoppholdelse, orientering og oversikt.

Om Giambatista Vico, Aristoteles, Andre utviklings-teorier, Hegels forestillinger, skulle være slik at vi tror det oppstår en absolutt fornuft, uten at det ikke allerede er det i alt, og at utviklingen ikke betyr både konstruksjon og destruksjon, og at det som betyr noe, liv, helse, eksistens, eventuelt av art, jordisk sett, ikke like godt kan falle i grus, så tror de med en uvitenhet om mulighetene. At vi kan like så godt redusere oss som å oppnå framgang. Det er denne blinde troen uten kritisk analyse, betenkelighet, som gjør at verdens unge mennesker i dag mister kunnskapene sine i forhold til det som tidligere var utvikling. På dette punktet begrunner ikke Aristoteles, Vico og Spinoza den logiske funksjonen med nettopp en funksjon. En uvisshet!?

Denne ser ut til å ha stanset opp på 1970-tallet, og at vi gradvis er i ferd med å skape en større analfabetisme sosialt og bevisst om natur og helse, og hva som er oppbyggende for viten og praksis. Alle settes i produksjon på en måte som stresser og ødelegger det meste, og kunnskap bannlyses over store deler av kloden. Kun det som dekker smak og behag regnes som kunnskap. Alle har blitt fortærere, og fortæringen av alt regnes i dag som bærekraft.

Alle internettservere har overskudd som stiger raskt der den ene sannheten har økende løgner rundt seg, at internett-kunnskapen gradvis kun går i smak-behagets fortærende kunnskapsretning som eliminerer alt som ikke selges, produseres, konsumeres. Internett er endret fra kunnskapsbase til en ren konsumindustri som slår ned på all sann kunnskap. Dette er i dag hovedfunksjonen til google, internettselskaper, twitter, linkedin, face-book. Det er også en ny underkastelsesbølge som går jorden rundt:

Ned med all kunnskap, adlyd, innfinn deg med en ledelse som super-fortærer makt og økonomi. Og politikken består av tilsvarende smigrere eller under-kastelse-representanter. Og her er det ikke å underkaste seg fornuften det er snakk om, løsninger, men rett og slett alle nedbrytende og forhindrede systemer for nettopp liv og helse. Naturen er i tillegg den skadelidende, altså vårt eget fundament. Den forstod ikke de gamle styreformene som verneverdig. Denne gamle formen av uvettig holdning er på vei inn igjen med dagens militærmakter.

Når alle fysiske isolerte lov-former, fysiske eksperimenter, viser at de ulike energi-formene holder seg som en ganske konstant energi, og at omvandlingen mellom energi-former og beregning av omvandlings-energiene viser samme sum konstant energi, og at kaos-energien og kosmos-energiene, det vil si summen av lokaliserte og u-lokaliserte oversikter av bevegelser og energier, der vi mister oversikten over energi-utvekslingen i det vi kaller resonans eller kaos-forhold, at stabilisert, og sum energi fremdeles virker konstant hos partikler, gravitasjon og felt hos partikler og det omliggende rom, samt strålings-energi, fremdeles virker som en konstant energi, så må vi forstå at gravitasjons-rommets energi også må være likedan konstant tilsvarende all partikkel-energis konstante mengde.

Dette betyr at gravitasjons-felt-rommets energi er konstant. Det betyr også at denne gravitasjonen virker som det ligger inne i en konstant isolert beholder. Min forklaring på dette er at om alt fungerer ut fra en felles og likedan romtid-energi-felttrykk-faktor alle steder, og som utveksler ut fra samme funksjon, så vil et endelig rom eller et uendelig rom, som begge er slik at de ikke kan vokse mer, fungere som en beholder, der enhver ekspansjonskraft kun kan gi et absolutt trykk. Dette absolutte trykket fungerer videre slik at vi kan anse gravitasjonsrommet ulike bevegelser og energi-samlinger av splittelser og sammen-smeltninger som at gravitasjonsrommet tross krumninger og endringer, inneholder og er utsatt for omliggende tilsvarende absolutte trykk, energier.

Når ett felt deler seg i to på grunn av utvekslinger vil hver halvdel gi krumninger, slik at vi får ekvivalente og krumme felt, med ulike fordelinger av små utvekslingsenergier, som vil søke hverandre ut fra balanseprinsippet til utvekslingsrommet og de partikler, utvekslinger som finnes slik. Alt er tillat med unntak av å forstyrre den totale balansen. Og det er derfor at feltrommet rundt alle partikler tar over den energien som tapes ved at masser samler seg. Partiklene derimot får slik en slags effektiv feltvirkning med retninger, som gir dem de feltegenskapene som igjen gir de selektive valg-funksjoner eller logiske bindinger og spaltninger disse kan utøve.

Det er stor, sfærisk kombinasjons-mulighet logisk, og så sant gravitasjons-balansen beholdes kan alle logiske kombinasjoner innenfor dette fungere som feltegenskaper og kombinasjons-dannelser av disse. Derimot oppstår det et utstreknings-messig balanse-regnskap som de må forholde seg til innenfor det avsatte trykket de operer innenfor.

Med andre ord: Gravitasjonsfeltet har selv konstant energi, slik partikkelenergiene har, med det unntaket vi kjenner at de veksler på mengden energi i ekvivalente, altså likedanne energi-proporsjonale mengder innenfor en konstant energi for helheten av gravitasjonsfeltet og partikkelfeltens energi. Om det skjer endringer i energi-forholdet må dette skyldes utveksling i forhold til omliggende feltvirkninger som endrer partikkeltrykket og partikkelmengden, men som igjen forholder seg til en konstant energi mellom romfeltet og partikkeldannelses-feltene som tilpasser seg hverandre.

Det er klart at partiklenes konstante energiformer og overganger av energi innenfor en konstant mengde, også bevares av et romtrykk som har tilsvarende balansetrykk på disse, ellers ville de jo heller sprekke av utstrålt energi, bli supertunge eller super-lette med uendelig stor fart og mengde. De må utveksle innkommende og utgående energi i en mengde som tilsvarer at trykkrommet har denne partikkelenergien i den størrelsen de har gjennom et ganske jevnt trykkrom i forhold til så små partikler.

At det samme kan forholde seg likedan i et mikro eller makrokosmos i forhold til dagens partikkelstørrelser, eller kosmiske størrelser er fullt mulig.

Men her tar vi bare opp at gravitasjonstrykkrommet står for en vesentlig styrke som stagger partikler som i utgangspunktet er en enorm energi på stedet og gravitasjonsrommet må da ha en tilsvarende enorm energi. Tenk da på forholdet mellom 20 partikler pr kubikkmeter rom hvor mye mer enormt det samlede gravitasjonsrom-trykket da må være, og hvor balansert det må være som nøytralt partikkelfelt i forhold til partikkel-feltene.

Kort sagt: At vi, partiklene, feltstyrke-energiene, er bobler i et tett flytende hav av massekraft. En flytende bevegelsesenergi, som kan danne virvler, altså tidsforsinkelses-treghet som et lokalt område, som virker fast grunnet tregheten. Og at alt dette er aggregat-tilstander.

Einstein må ha forstått at Lorenz elektron-sammentrekning og flat-klemming i fartsretningen med tidsforsinkelses-formelen, har betydd at gravitasjons-partikkelen blir bremsset opp av gravitasjonsfeltet. At det da er en energi-forskjell som oppstår, og at denne fordeles mellom gravitasjons og elektrisk feltvirkning og partiklets samlede energi-sum i balanse med gravitasjonsrommets feltstyrke. Da øker også sjansen for at det skjer utvekslings-balanseskjeller mellom flere slike gravitasjons-feltpartikler slik som beregninger av sammentrekning og massetap, med større sum feltstyrke i gravitasjonsrommet rundt i tilsvarende grad som fremdeles gir en total samlet konstant energi i regnskapet. Altså Einsteins $x_1 + x_2 + x_3$, og som vi finner igjen i nøytronmengder og sorte hull hos grunnstoffer og supermasser.

Einstein oppdager, eksperimenterer, beregner at dette skjer før han egentlig forstår denne saken. Romtid-relativiteten i energier er altså en overraskelse for han. Siden har flere forsøkt å forstå hva som hender slik og hvorfor. Lorenz ide om en felles holdbar, beholder-lignende energi, er altså ikke helt utdatert. Men Einstein har rett i at en kan forholde seg til kjente felt-energieer der det ikke ender med en mystisk kraft, men en proporsjonalitet i feltlandskapet som logiske faktorer, logisk sammenheng i felt-energieer og natur-funksjon for romtid-energiene.

Vi må videre huske at det er betraktning,, observasjoner fra dagliglivets hverdags-verden, og forholdene, rom, tid, bevegelse og styrke, formene her som er utgangspunktet for tenkningen. Det er ikke snakk om en annen matematisk, geometrisk eller formel-sammenheng som ligger til grunn for modellen, annet enn at jeg har dannet en slags like og ulike, enhets-sammenligninger selv, og eventuelt logaritmisk forståelse, altså proporsjonalitets-potenser, akselerasjonsgrader. Sprang i styrke ut fra doblinger av verdier i neste like lange avsnitt, eller 3-doblinger, eller doble doblinger.

Ingen av de svarene jeg fikk tilfredsstilte, at det kun kom til syne en bestemt og likedan verdi-form for hver av dimensjonene strekning, rom, bevegelse, tid, styrke i hvert punkt. At det kun var eller ble forskjell, og som likedan for hver av disse var ikke tilfredsstillende fordi jeg ikke oppfattet forskjell som noe, og sikkerheten om det virkelig skulle være like eller ulike verdier var ikke til stede.

Til slutt dukker den felles forskjells-effekten som funksjon opp og tilfredsstillende en modell kraft-motkraft, men overhode ikke med vilje, heller en motvillig konklusjon, men som stemte alle veier uansett hvordan vi vrir på det. At funksjonen: **forskjell**=drift-funksjon=virkning. At vi ikke har navn på dette, lignende som i **TAO. Yin-Yang**. Navnet, gjenkjennelsen er ikke funksjonell forklaring, og funksjonen teller.

En og samme funksjon: **Det samme** i helheten. Slik sett virker Differensialkraften, (Kamos - Forandringskraften), **funksjonen som teori!** Her møtes alt dette med den nye erkjennelse som er på gang i de siste hundre års atomfysikk og kosmiske forståelse. Veggene er i ferd med å brytes ned, og kommunikasjonen er i ferd med å finne ut av hvilke, fortolke, sammenligne, hva som er likt ment med de forskjellige forståelsesformene. Men i begrepet hverdagslig hensyn og holdbarhet er spriket stort for alle enda, da de interne syn har konflikter som ikke er løst. At de mangler holdbarhets-referanser, og forståelse for dette.

Men hva differensialkraften angår, lurer jeg på om det kanskje er slik, som faktisk tilfelle, og klarer ikke å ha annet forhold til det enn dette, hva dette nå enn må bety! Kan dette være tilfelle som faktisk tenker jeg? Så kommer da en slags bølge av styrke, effekt, innover meg som et slags ja eller jeg ikke klarer å bygge en motstands-forestilling i mot. En absolutt kraft er også absolutt hard. Jeg får aggregat-forhold. Jeg sitter tilbake med en funksjon for en logisk virkende kraft! Og forenlig med de fysiske energier vi kjenner.

Jeg strekker meg til at det holder med funksjons-forklaringen av likt og ulikt logisk for det hele. Funksjonen virker da i forholdet til behov, følelser, styrke, holdbarhets-grader, og til enhver bevisst-funksjonell egenskap vi kjenner, og som logisk gripbar begreps-analyse. Om hva vi forstår og ikke forstår. At vårt livsgrunnlag, individ og samfunn, fred, økologi, justering til en normalt virkende balanse som en kan finnes innenfor, er et mål: for et liv i romtiden, den verden vi trekker et gjenkjennelsens sukk over.

At det ikke lenger er forbannelsen av annen bevissthet og materie som står i sentrum lenger, men holdbarhets-faktorer for individ, samfunn, økologi og fantasi. Ett rom for eventyrene. Heller spille krigs-skuespill, enn at det er reelt. Vi har mengder av historie å avdekke enda, og fornufts-oppfinnelser. Det skulle være rom for å glede seg over verden også, så sant den kommer inn i holdbare former.

Planck-verdien, Planck-konstanten, og Planck-lengden, Planck-masse-enhet.

Planck-verdien stemmer jo alltid proporsjonalt med den massen som er tilstede i partiklene, eller frekvens-partikler, slik at denne størrelsen har et gjennomsnittlig fast forhold, og det er i forhold til gravitasjons-romfeltet også. Slik merker vi da frekvensen til lyset øker i tettere, krummere rom. Slik henger da planck-verdien og plank-konstanten sammen som det samme. Men i det vi snakker om en planck-masse-enhet, eller planck-lengde så endrer denne seg med enhver trykk-forskjell, likt med resten av feltet til partikler og masser. Derfor finnes det ingen plank-lengde eller planck-masse som er en enhet eller en fast størrelse.

Vi kan derimot velge et alminnelig elektron, et svakt elektron, en lysfrekvens som er stabil, osm en enhet vi kan benytte som enhet for måle-verdier, og so det er ganske logisk å ta utgangspunkt i for målinger. Men da sirkulasjons-utvekslingstrykk finner på alle nivåer inne i gravitasjonskraftens egen turbulens, trykkvirvler, og i målestokker i et ultra-mikro-kosmos, mega-makro-kosmos, så vil denne utvekslings-funksjonen være til stede likedan, ikke bare i vårt univers.

Det er en allment forståelig faktor at rett bevegelse og kolliderende, ved en absolutt utveksling uansett vil gi en sirkulasjon, og da en sirkulasjon av massen som ikke kan delta i frekvens-energiene utover. Dette er øyeblikkets planck-masse, og som kan variere med trykket og gjør det. Men med tanke på partikler og kvanteverdier så kan vi finne en kjempegod matematisk-geometrisk utvalgt enhet å sammenligne med. Planck-massen varierer altså med trykket og med frekvens-energien som betyr at denne endrer seg etter ytre trykkforhold. Med et fast høyt romtrykk vil helheten av partikler og masser forholder seg til det som ligger opp mot en konstant verdi for alle målinger vi gjør, og beregninger, for partikler i vårt kosmos. Det virker som en logisk balanse-funksjon av en og samme drift-kraft-styrke. **Dermed er partiklenes plank-konstant, kosmisk, forklart, for kjernefysikken, kvantefysikken, singularer og generell relativitet.** At den korte avstand og balansen gjør at vi ofte ser bort fra den generelle felt-teori ved kvante-utvekslinger.

Ellers. Med det ulike antall elektroner som befinner seg rundt partikler så vil modellen være i overenstemmelse og balanse med likedanne partikkeldannelser og gruppering av disse som vi benytter som utgangspunkt ved beregning av kvanteverdier og feltvirkningene til elektroner og kjernepartikkel-felt-ustabilitet, stabilitet, symmetriene. Derfor blir det med god grunn at dette underbygger de forskjellige elektron-mengdenes struktur, likt som de mange modeller av hvordan feltet strukturerer seg, og som mot-parr, paritets-forhold, ubalanse og balanser i atomskall slik moderne fysikk peker på. Jeg må ha tiltro til egne vurderinger og eventuell korreksjon, men vil tro at jeg ser forholdene godt om riktige data kommer for dagen. Og i dette regnskapet skal altså den totale energien i følge funksjonen være konstant. Ekvivalent, og egentlig peke til en total symmetri som summen. Av det vi kjenner til, i takt med krumningen, den naturlige bevegelses-veien for styrkenes kompromiss. Utvekslingene.

Differensial-regning, matematikk.

Når vi kan sette opp m/s for en rett bevegelse, og at akselerasjonen kan tillegges m/ss , m/s^2 , som faktor, og vi samtidig vet at en kollisjon med utveksling av samme rette bevegelser vil virke som en loddrett bevegelse på en utveksling der slike retninger møtes fra alle kanter, altså danner en sirkulasjons-utveksling som går likedan utover igjen, opp fra samme objekt, så vil kun strømmingen som denne virvlene eller kuleformen er i bestemme hvilke av disse kreftene som virker i overskudd, eller blir forsinket i utvekslingen.

Veien ut av sirkulasjonen er alltid forsinket i dette forholdet. Dette gjelder også for anti-trykk-sirkler, fordi da vil den motsatte retningen komme i overskudd fordi den ikke klarer å avgi så stor mengde som den tilføres, men at totalen i balansen mellom alle energiene fremdeles vil holde seg konstant. Denne utvekslingen vil trekke eller skyve på andre objekter eller virke som effektetthet som nettopp ved dobling av avstander vil fortette seg 4 ganger på en halvert avstand innover og utvide seg til 4 ganger svakere tetthet på vei utover ved dobling av avstanden. I utgangspunktet så tilsvarer dette den square-rot-ligningen som er kjent i fysikken, og som fjerdegradsligningene er bundet til ved de fysiske feltlinjeberegningene.

Her vil en tetthet ved halvering av avstanden innover gi 4 ganger tettere felt som virker på et annet objekt som tilsvarer at 4 ganger flere hastighetsløkker vil dannes som gripetak pr areal, og 8 ganger flere hastighetsløkker for et volum-objekt. Kunstig nok en 8 pi-variant. Poenget er at med en normalhastighet for lyshastighet og gravitasjon med lyshastigheten, så vil det bety betydelig akselerasjons-styrke som objektet er utsatt for, og som øker inn mot et sentrum. Systemet stopper ikke i sentrum, men trekker alt utover igjen.

Et objekt får ikke fred ved å oppholde seg i senteret for en slik styrkevirkning, men vil fare avsted ved at energiene omformes i gjennom objektet om ikke oppløser objektet til nye varmestrømmer utover igjen, elektriske strømmer, varmestråler og antigraviterende feltretninger på vei opp igjen. Denne antigravitasjonen blir ikke et gravitasjonstap i og med at dette fyller opp den tapte energien i gravitasjonsfeltet rundt objektet og kan virke som gravitasjon på det neste nærliggende objektet som det kan danne sterke utvekslingsbånd med. Slik som sterk kjernekraft, eller der et sort hulls utveksling kan sammenlignes med planckverdien eller elektronets utveksling lignende black-hole-teorien.

Poenget er at differensialkraftens funksjon som logisk funksjon også for matematikken her viser seg som grunnleggende logisk årsak også til differensialberegningene vi benytter, og dermed at differensialberegningene er logisk begrunnet som en riktig beregningsmetode som er bundet til de fysiske preferansepunkter vi forholder oss til.

Ved overgangene mellom rett og sirkulerende utveksling, loddrett, og tilbake til rett bevegelse med strømmingen som dette objektet dannes i, så har vi de gaussiske proporsjonaliteter, logaritmer, viss punkter løses med knekk-punktene hastighetsløkker der Gauss og Einstein ikke har en forklaring på krumnings-funksjons-forløpet hos denne felt-linje-penslingen mellom rettere og krummere bevegelser.

Altså: Hvorfor differensial-ligningene vi benytter er så viktige og som den logiske årsaken til suksess for beregning av romtid-styrker i fysikken, kjemien og biologien. Om vi vil genetik og nevrofysiologi.

Her er ikke teknologien og databehandling utelatt, informatikk, logiske kretser og logisk matematikk heller, men det er verdt å merke seg at det finnes sfærisk og analog logikk som minner om stadier i den alminnelige logikken, der 1 og 0 benyttes. Men sfærisk variabel logikk krever en full tidsskala på annet vis enn kun verdi-endringen, og ligner derfor litt på grunnlogikken for de kretser og spenninger som det logisk systemet bygges opp av, ic-kretser, og som vi i mekanikken kan sammenligne med at en utøver gir enegi inn i et system. Og forbruker noe av dette systemets energi-forløp.

Alle stadier rundt et gitt utvekslings-senter, alle baner vi kan tegne som sirkler rundt et kraftsenter, har samme energi når det samles til et likt areal, volum. Det viser at energien er konstant og at denne driften er det vi finner igjen i planck-balansen, altså massen som lenger ikke kan presse gravitasjonsrommets styrke mere sammen, og utveksler. Den tapte frekvensenergien viser både den egentlige energien i forhold til rom-balansen, og samtidig den tapte frekvens, planckenergien, og samtidig danner formen til den indre partikkelen, samtidig som at den tapte energien som plankenergien er drivkraftenergien som benyttes til utvekslingsenergi for en balansert styrke slik at partikkelstyrkeverdiene holder seg i balanse, og at det med god grunn kan sies å være et helt omløp på gang som form eller spinn slik Dirac anser Plancks formel.

På spørsmål om partikkel-dannelse kan tilta og avta som kortere sekvenser i tid, eller om de bare nesten dannes, styrkes og svekkes igjen, altså som bluss, uro i rommet, så er svaret ja. Kan de være usymmetriske, så er også svaret ja. Både kaos-turbulens og ordensturbulens er logiske variabler. Kan rommet slik produsere eller spise opp partiklene, slik Einstein og Bohr mente, så er svaret ja, men at energiregnskapet er fremdeles bevart som konstant. Dette visste de hvordan de skulle forholde seg til. Kan partikler utslette hverandre, dannes som mot-parr, ja. Enkeltvis og parr-vis? Ja på begge! Og det er langt flere muligheter.

Higgs-partikkelen.

Elektronet har jo gravitasjon. Det dannes en planck-masse i elektronet av dette, ved siden av en sum i tillegg for frekvensenergien elektromagnetisk. Når denne partikkelen bombarderes utløses gravitasjons-uroen så sterkt at dette danner et elektromagnetisk felt i gravitasjonsrommet rundt senteret som i mellomtiden er erstattet av gravitasjonsrommets erstatnings-energi. Det som utløses er for så vidt ikke egentlig på sett og vis partikkelen, men den energien som gravitasjonsenergien kan omsettes til elektromagnetisk, som ustabile flarer der gravitasjons-kraften rundt denne kaosbevegelsen forsøker å balansere dette på plass igjen med et mottrykk. Det dannes friksjon mellom to gravitasjonsretninger som uansett har et balansert senter som må være gjenfylt for den konstante energi og bevegelsesbalansens skyld som ikke kan brytes.

Det dannes en aktiv kamp. Ut fra dette kan vi måle en elektromagnetisk mengde som nærmer seg den energien som mangler for å beregne en total energi sammenlignet med elektrovolt for gravitasjonsstyrken. Da denne til dels kunne påvises fordi det var altfor nært og sterkt til at andre partikler og energier kunne ha skyld i dette, så antok man med sikkerhet at dette var Higgs-energien. Det som skjer er at den indre partikkelens utvekslings-energiform sprenges et kort øyeblikk, at planckmassen sprenges. Konsekvensen er at den må samles igjen fordi ikke noe annet kan erstatte gravitasjonssirkulasjonsbalansen i samtiden.

Dermed samles elektronet igjen, eller opptas i et annet partikkel eller element. Det finnes muligheter til strålingsspaltning også. Men energien viser også at protonet og nøytronet må ha tilsvarende 1000-1800 ganger mer energi enn elektronet i sin masse, og Higgs-eksemplet gjelder for alle partikler med masse. På dette viset kan de sette Higgs-partikkelen i sentrum for partikkel-modellen sin som er så viden kjent i fysikk-miljøene. Opplegget kunne neppe blitt så mye bedre enn dette forsøket slik jeg tror om dette. Protonet og nøytronet må da utsettes for en energi som er kraftigere enn den som deler dette opp i kvarer.

Men det ligger også veldig mye nærmere transformasjonsaktiviteten mellom den elektromagnetiske og gravitasjons-energiske transformasjons-problematikken. Uansett formasjoner kan vi neppe anta annet enn at det er samme feltenergi som antar forskjellig struktur og at energi-regnskapene våre er riktige. Vi kan ikke definere at det ene er det andre, kun at energimengdene og feltformasjonene endres i struktur, og på mange ulike vis som energitransformasjoner av samme kraftfelt. **OBS. Korreksjon til Higgs-planck sist i dokumentet.**

Det er flust med mere som vi kan si om balanser og friksjons-energier som er utveksling med gravitasjons-feltet omkring når de går ut av en balansebinding som virtuelle partikler på vei mot et annet, eller at mindre partikler kommer under det forferdelige romtrykket. Jeg kan ikke ta opp dette her nå.

Men til kvantetall kan vi si følgende, at det er balansebevegelsen, balansekraften, likevekten mellom objekt-kreftene som innstiller mengden og det likedanne spenningsforholdet hos elektroner av stort sett samme størrelse som befinner seg i samme skall. Denne trykk-spenningen endres med avstand og mengden elektroner i hvert skall utover i atomet mot ytterskallet, som så da vil endre noe i fordelings-spenningen slik at spenningsverdien og trykket som skal til for at de emitterer lys fra et elektron, og dermed at vi får et verdiforhold mellom trykk som skal til i de forskjellige skallene for at dette skal skje.

Dette gir oss muligheten til å sette opp en kunstig enhetsverdi å sammenligne trykkspenning med, for den grenseverdien som skal til for at lys frigjøres fra elektronet. Det er likedanne trykkspenninger for opptak av lys, hvilket tilsier om et elektron hopper et skall inn eller ut fra der det oppholder seg i atomet. En middelvei for et slikt trykk kan settes til enheten 1, hvor en gitt spenning, feltstyrke, skal til for at lyset opptas eller avgis. Dette 1-tallet vil så vise en prosent-forskjell på styrken, der vi får kvantetallet for gitte elektronskall, slik som 1,1 og 0,9 i forhold til gjennomsnitt-tallet. Stoff-identitets-frekvenser.

Den videre sammenhengen med slik kvanteverdi, viser til bindings-energien mellom grunnstoffer og molekyler kjemisk. Her var allerede det meste funnet ut fra før gjennom mol-vekt, og hvor mye som bandt seg i mengder, slik at man visste ganske godt hvor mange elektroner et ytterskall kunne ha mellom 1 til 8 elektroner for grunnstoffene, og da hvilke som bandt seg til hverandre i hvilket antall.

Spenningsforskjellen som kvanteverdier gjorde jobben mer nøyaktig, og bandt kjemisk lære og fysikk-læren sammen i et møtepunkt. Spenningsverdiene og kvantetallene er det så lagd tabeller og formler for som er mye enklere enn å beregne dette hver gang for samme prosess, eller lignende prosesser. Disse kvantetall, formler, og beregnings-enheter, spenninger, temperatur og trykk, kan føres rett inn grunnmodellen eller som kombinasjonsforhold mellom alle grunnstoffene, og slik sett føres opp i denne grunnstoff-sammenligningen med logisk begrunnelse for hvilke vilkår som må være oppfylt for at partikler skal ha sine energinivåer i behold. **Dummies Smart-hint: Forstå differensialkraftens trykk som en flytende aggregat-bevegelses-masse.**

At de samtidig ikke skal miste en slik verdi, og at spenning innover eller utover-rettet forblir ganske konstant uten at partikler vokser seg uendelige i vekt eller taper hele sin vekt og spenning med en gang. Verdiene skal altså føres inn i den oppbygnings-modellen differensialkraften viser.

Om trykk-felt-styrke eller spennings-felt-styrker skulle forsvinne eller opphopes, ville det med lyshastigheten bli tømt eller fylt ubeskrivelig fort. Derfor er den balansen ut fra et enormt omliggende trykk et perfekt utgangspunkt for hvilke tilstander som regulerer partikkel-størrelser og deres styrkevarighet i romtiden. Siden vil trykk, massemengder endre sin feltstruktur etter trykkforholdene, eksempel nøytronstjerner og sorte hull, og nøytron-mengdenes masse og størrelses-endring i høye atom-tall. Vi kan anse helheten av romtiden som en likedan ekspansjonskraft som gir samme absolutte trykket overalt. Men inn her kommer likedanne utvekslinger, som gir lik mengde kraft-motkraft, og lik mengde energistyrke-bevegelser og energistyrke-motbevegelser, og ved at utvekslingene danner former, preferanse-styrkefelt.

I et jevnt felt som nå alt tilhører balanse-absolutt tetthetsvolum, energistyrke, vil ved utvekslingslinjer ut fra de rette strømninger, ved kollisjon, og ut fra hvilken krumningsforskjell det er mellom utenforliggende felt og det feltet som en lokalt undersøker, gi mindre utvekslinger inne i det undersøkte feltet. For oss betyr dette at graden og mengden partikler oppstår som logisk konsekvens av trykkforskjellen, og derav avstander og mengder i rommet. Eksempel er 20 nøytroner eller 4 heliumatomer for hver kubikkmeter rom i kosmos. Selv om det var hundre ganger flere, så vil tross alt dette ku gi en brøkdel av en slik kubikkmeter balansert felt-rom, nøytralt gravitasjonsrom.

Krumning vil alltid gi en jevn turbulens i et slikt felt, og er slik et særtegn på et gravitasjonsfelt, at den har sitt eget frekvenstrykk. Hele denne tettheten, trykkturbulensen vil ellers forskyve seg slik den totale strømningsretningen er for hele det kosmiske feltet. Dette betyr videre at denne turbulensen ligger til grunn for dannelsen av utvekslinger grunnet trykkforskjell i krumningsgraden. Da felt og partikkel kan veksle på fordeling av felt og form-utveksling, så blir det fleksibilitet i forhold til tetthet og fordeling, altså selektiv tilpasning. Alle dannelser av partikler vil om de erstattes i linjeløpet de dannes i av omliggende samlinger av mindre trykk/vakuüm, frigjøre disse partiklene som selektive feltpartikler i rom, altså logisk tilpasningsfelt.

Når partiklene er så små, betyr dette også at trykket er høyt i rommet og balansen ganske jevnt fordelt, og dermed er det en utrolig kvass overgang og innbøyning av romfeltlinjer inn mot partikkelen. Det dannes en utveksling der inn og ut for feltlinjer er like brede som tettheten som ble avsatt til disse partiklene, og dermed dannes en fossa, unnsliplings-nær sone, ytre partikkel-kraft-soner som er overgangen mellom der romfeltet dominerer og der partikkelfeltet dominerer. I sentrum vil nå de ganske innrette feltlinjer danne en indre utvekslingskuleform, sirkel, der energien er i likevekt mellom indre og ytre romtrykk i forhold til hastighetstrykket til den kraften som utveksles. Her lyshastighet for lys, elektromagnetisme, kjernekrefter og gravitasjon, der sterk kjernekraft danner en 8-tallsløkke med nabo-partikkelen og binder ekstra godt. Et eksempel på en symmetrifase.

Slik sett kan et elektron og massesirkulasjonen til et sort hull sammenlignes som partikkel-oppførsel, energi-oppførsel og sort hull-energi, og at det dannes mot-virvler for å balansere trykket. Altså antigravitasjonskrefter, partikler av samme trykkmiljø som da regulerer størrelsen også for mot-partikler.

Det er med dette grunnlaget at jeg finner tak og gulv i et jevnt felt for minste og største tillatte gravitasjonspartikkel, og i forhold til et vadre-vertikaltrykk som lys, radiostråler, eller gravitasjonsbølger.

Det er hastighetsløkkene til feltstrømmene som slik danner utvekslingsformene, og felt-hastighets-energi-løkkene er som likedanne like mengder volumisert styrke-tetthet med samme hastighet inn og ut, og der balansesirkelen da er utvekslingen. Jeg kaller dette hastighetsløkker som vi av kjegle-form inn og ut stemmer med alle fysiske lover, effekter, akselerasjoner, tetthetsforhold, og ohms lov, samtidig som at løkken forklarer tregheten og tidsforsinkelsen som finnes i samme masseenergien. Og dette betyr at alle sirkler rundt sentrum i forskjellige avstander har samme energi. Den virkelige driften inn mot partikkelen er egentlig en virvlende bevegelse, men da det fra lengre avstand virker som en felles drift inn mot stedet før den brå overgangen oppstår like ved kloden, partikkelen, så vil dette virket som rett fall inn mot objektet.

I virkeligheten er dette en sirkelnde spiral inn mot et objekt og som virker sterkt ved nærkontakt eller at et stort legeme påvirker et lite legeme, slik som Einsteins eksempel med at en meteor, komet vil anta en spiralformet bane inn mot planeten som da også er en effekt av den totale rotasjonen av feltkraften objektet dannes av. Balansetrykket med rommet er alltid Planck-masse-utvekslingen. Lag for lag i sirkler så omdannes dette til oppdriftslovene, som er balanse av samme feltkrefter, objekter. Kvarkene, sprengt partikkelfelt, danner mot-felt-partikler, som grunnet gravitasjonsmengde danner kuleformasjon en kort stund før sammen-smeltingen igjen, der slike eksempler er forklart i differensialkraften og dens tillegg 1 og 2.

Kaoset er oftest kun en sirkulasjon, turbulens som er en utvekslingssirkulasjon mot jevnere orden igjen der energien inn og ut av kaoset er det ene og samme. I differensialkraften er all energi konstant, og slik sett i takt med de historiske ideer om dette, og nyere vitenskapelige beregninger av alle energi-forhold og transformasjoner av energi til andre former for energi, der regnskapet alltid viser 0 endring av energi.

Det er bare om det er samme energitype, feltkrefter at vi kan få slike forhold, rettet mot det vi kaller den enhetlige feltteori, samt det uenvnte, dets motkraft som synes i differensialkraften for ekvivalente feltenergier i et lokalt kosmos.

Hvordan nå krystaller, gasser, flytende egenskaper og superledning kommer inn i bildet er en nyvunnen og godt beskrevet kjemisk og fysisk beregnet sak som slik fungerer ut fra de spenningsforhold som man har funnet ut av gjennom partikkelfysikken, kjemien biokjemien, og gjennom teknologisk forskning, ikke minst som ideer og forsøk som viser at disse tilstander oppstår ut fra beregninger. Data-mengdene for å klare å beregne, teste, og finne ut av disse forhold er stort arbeid.

De kan allikevel føres rett inn i denne modellen av grunnstofflista og sammenlignes med min fremstilling av Planck-forholdet, hvorfor konstant, altså trykk-balanse-forhold i samme trykkmiljø for partikler, og derfor at det samme konstant-forholdet for formasjonsenergien i utvekslingen oppstår, og at felt uten synlige partikler har sine turbulensutvekslinger som friksjon mor eller som gravitasjonsfeltet i rommet.

Universell Relativitets-teori for romtid-energier.

Relativitetsforhold med sammenligning av sirkulasjon og et senter for dette, punktet, singular relativitet, og den påvirkningsbare generelle relativitetsteori for objekter, slik som gravitasjonsendringer og krumninger av rom, er alt gitt i differensialkraftens funksjon. Det eneste som mangler i denne er tallene, formlene, som viser de innbyrdes forhold i differensialregningen for den generelle gravitasjons-teorien som Einstein, Dirac, og Hawking er kjent med og forholdt seg til. Eksempel å bringe feltets og objektets planckverdi inn i kvantefysikken.

Differensialkraften og dens funksjon som en absolutt funksjon for et endelig eller et uendelig romtidsystem som ikke kan vokse mer, og som for romslige tid-bevegelse-sstyrker gir likedan energiutveksling av romtidenergier, der energien er konstant og virker som likedan mengde kraft-motkraft, bevegelses-energi og mot-bevegelsesenergi og som gir de feltvirkninger som differensialkraften gir med de fysiske lover og feltutvekslinger, betyr for romtidformer lik Einsteins, og som tall-satte formler med enheter som samsvarer med dette at differensialkraften er en universell relativitetsteori, og altomfattende for romtid-systemer, og videre at det er en absolutt relativitets-teori.

Den gir den logiske funksjonen for denne relativitetsfunksjon i felt, og den gir de logiske grunnlag for like, ulike, proporsjonalitetene som matematiske og geometriske forhold tilsier i disse systemer i samsvar med den deduktive siden av samme sammenlignbare feltstyrker og måleobservasjoner. Ved siden av dette er det en praktisk hverdagslig sansbar sammenligningsfunksjon bevisst som ligger til grunn for hele sammenlignings-grunnlaget. Det er i alle fall den innlysende forklaringen til de relative forhold vi snakker om overhode i fysikken. Det er ikke mer å forstå av dette enn de sammenligningsforhold som vi finner i differensialkraften og dens tillegg, som viser eksempler på felt-felt, felt-partikkel, partikkel-partikkel, som feltvirkninger som utveksler og utbalanserer hverandre. Alle bevegelser som finnes er også balanse-bevegelser, og slik sett absolutt for bevegelsesenergi.

De helt lokale forholdene, enten det er i kosmisk målestokk for krumning av rom, eller lokalt ved atom-partikler og kvark-eksperimentelle krumnings-forhold, vil alltid måtte ta hensyn til driftsretninger og trykk, spenninger lokalt for at beregninger skal stemme. Da alle strukturer er mulig, kan vi kun finne beregninger for de forhold som vi kan observere lokalt, og at det er derfor Einstein, Dirac, Hawking må benytte seg av tilnærmings-utregning etter de forholdene som kan registreres, lokaliseres, observeres, og etterprøve disse med de andre lokale forhold som kan berøres av de samme effektstyrker. I enkelte tilfeller stemmer dette straks, mens i andre tilfeller kreves en rekke sammenligninger for at vi skal avdekke at forholdene er i overensstemmelse med summen av styrkeeffekter, og, eller om det mangler en styrke-årsak, for eksempel en ekstra planet, planeter rundt en sol, eller en spesiell oppførsel på en planetbane slik som Merkurs dobbel-pendel-bevegelse rundt solen. **Det er ellers viktig å huske på balansetilpasninger. Det er årsaken til at elektroner og protoner, som delt topptrykk-balanse i forhold til nøytroner, danner like mengder protoner og elektroner i utgangspunktet, der nøytroner så tvinges til å tilpasse seg størrelsesmessig i forhold til hverandre ved masse-sammentrekning i de større atom-numrene.**

Akkurat slik som virvler i vann, der to virvler kommer sammen og de forsyner hverandre med en del av det vannet som hver av virvlene sender ut igjen, og derfor trenger mindre vann utenfra for å drive virvlene i samme mengde, og samtidig derfor har mer vann nærmere inntil seg på utsiden, mens de i felleskap har blitt litt mindre enn det summen av de to trengte for samme drift, lignende slik som i sorte hull, black-holes, som også kommer sammen og danner en litt mindre mengde når de er sammen og der feltet utenfor dermed kommer litt tettere innpå dem med mer tykkelse i feltkraften, slik er det også med nøytronene i kjernen til atomene, og kan være også for protonene. Men i hovedsak er det nøytronene som stiger i antall, og som det er lettest for gravitasjonskraften dermed å tilpasse som sammentreknings-objekter da de alt er i balanse med romtrykket. Nøytronene trekker seg sammen i vekt og størrelse i en liten målestokk, men da de blir mange kan det bli ganske stor forskjell fra original-nøytronet som farer i rommet alene.

Dette er også med på å danne en forminskning av atomets størrelse ved det stigende antall atomnummer i en rekke i grunnstofftabellen. Sammentrekningen slik skjer ved at både antall elektroner, protoner og nøytroners gravitasjon er med i denne sammentreknings-prosessen, mens protoner og elektroner i tillegg trekker på hverandre. Og mellom disse er det en ganske sterk elektromagnetisk frastøting. Men ikke mer enn at det tilpasses en grad av det som ligner Newtons fordeling av kraft for dobling av avstand eller mengde som kan tilpasses i neste elektronskall, slik som 1-4-16 med avstand utover.

Da de indre i forhold til skallene utenfor virker ganske balansert og nøytralt stabile i heliumskallet, så blir fordelingen 2-8-8 nyttbar som skallfordeling. Dette har ganske sikkert sin årsak i at når heliumskallet balanserer ut spenningsforskjeller som ganske nært protoner i kjernen, så vil de 8 i neste skall kunne gi en fordeling av en lik balansmengde utenfor seg, men som er nær nok til hverandre til at de kan oppfattes som 16. At de tilpasser seg hverandre med plasseringen i forhold til elektronenes plass i naboskallet. I neon, et nøytralt oppfylt skall med 8 elektroner ytterst, så vil forholdet Heliumskall og Neonskall være 2 elektroner – 8 elektroner, der 2-8 oppfyller kraftforskjellen 1:4.

Ved å sammenligne antall elektroner og skall så merker vi fort hvordan kraft-fordelingen tilsvare Newtons og Einsteins kraft-proporsjoner. At Bohr og andres ide om fordelingen 1-4-16 som kraft stemmer med styrke-forhold og som det første grunnlaget for å avsløre fordelingsenergi i kjemiske bindinger som siden bedres av Schrødingers og Diracs kvante-ligninger der planck-forholdet virker i både feltet rundt og i partikkelen, objektet. I all utveksling, også gaussisk krumning. Når så 18 dukker opp i 4 skall, skyldes dette at 2-8-8 innenfor gir 18, som så balanseres med de 18 utenfor i ytterste skall. Slik jeg ser dette vil avstandene tilpasse seg den avstand som vil stemme med effekten 1-4-16-64. Vi ser 34 og 32 dukke opp som fyll i de neste skallene. Nå er ustabiliteten økende, og det vil måtte balanseres med den uro vi ser i kjernen og i elektronskallene som tilpasse seg ulike lengder for å balansere bevegelsesenergiene som balanse mot den ellers stabilt tenkte stillingen som kunne vært mulig.

Men mengdene gir for mye asymmetri i rommet. Vi finner allikevel høye atomtall med isotoper som nettopp klarer å danne mer varige stabile atom-tall med en symmetrisk holdbarhet, for så lang stund som eksperimentene viser til for disse. Slik som vindene må fordele seg med hverandre i samme balanselag på en krummet jord, lignende et jevnt felts utvekslinger, slik virker rommets nivå som et rettlinjert jevnt felt og kraftnivå på elementær-partikler. NB: *I vann, og Deuterium er nøytronet større enn normal-rom-trykket.*

De er inne i en isolert utvekslings-sone, balanse-stasjon, der romtrykket er for stort og uten utvekslings-muligheter, som deling av en slik partikkel må kompensere seg selv sine feltkrefter i mellom, og derfor at et falskt trykksenter ved hjelp av gravitasjonskraft-kompensasjon, er med i splittelsen og transformasjonen, og tilbake igjen til samling av dette splittede til et fast balansesenter av samlet feltkraft igjen, original-partikkelen. Det er ikke mulig å finne en samtids-utvekslende masse i tide og bytte eller endre en balanseenergi med, tidsnok her. Det eneste som kunne få endret dette vil være at denne feltkraften omdannes til vertikal-virvler, eller forplantningsvirvler som radiobølger eller gravitasjonsbølger, der den oppgitte destinasjonen for spaltningen erstattes av romkraftens gravitasjons-tetthets-energi i balanse med det som forlater den samme plassen av energi. De makrokosmiske størrelser dreies grunnet makro-kosmiske utvekslings-felts hjelp.

Differensialkraften er vel også den eneste versjonen, funksjonen, som kraft-modell, bevegelses-modell, energi-modell, som rom-tid-formasjons-funksjon, klarer å tilfredsstille Descartes geometriske ide for alt, og samtidig Spinozas logisk virkende kraft for alt. Og som oppfyller både Newtons og Einsteins beregninger som kraft, rom-felt-energi-relative formasjoner og det vi kjenner som alle våre kjente fysiske lover. Differensialkraften, den fysiske modell av samme prinsipp og funksjon som forandringskraften, kjent som Kamos, er den eneste modellen som beviselig matematisk, geometrisk, som kraft, energi-form-modell, viser oppstandelsen og transformasjons-trinn mellom forskjellige bevegelses-energi, konstant energi. Den gir grunnlaget for at logikken, tallet 1, enheter og proporsjonale forhold fungerer som de gjør. At energiene, styrken, oppfører seg som de gjør som produkt romtid-energi-formasjoner.

Partikler, formler, energier og SI-systemet.

Standard-modellens energienheter, som formulerte enheter og energier i SI-systemet er et kritisk punkt som vi må ta opp senere, gjennom et bilag som skal hete: **Kritisk gjennomgang av det Standardiserte internasjonale enhets-registerets definisjoner og krav. Som ikke behøver å ta vekk disse enhetsverdiene, men sette de på en saklig form som kan forstås, og hva som kan være tilfelle og hva som er matematisk hendig.**

De partikler og kjente energier som vi snakker om er feltvirkninger som trekker til seg eller frastøter andre partikler, og disse er kalt **Gravitasjons-kraft, elektromagnetisk kraft, svak kjernekraft, som regnes til gravitasjonskraften, og sterk kjernekraft** som danner sterk binding mellom kjernepartiklene, som i denne modellen beskrives som en utvekslings-kraft mellom de to partiklenes gravitasjonskraft, opp-snrøring av virvlende feltlinjer som slik danner en ekstra sterk binding å bryte igjen, mulig tilsvarende den kraften som deres masse letter med.

Kvarkenes feltkraft blir kalt fargekraft, og som kun setter farge på humøret til forskerne, utenom hvilken oppførsel en forventer av disse partiklene som det er modeller av. Kvarkenes kraft er ikke større, men lik med, det opprinnelige partiklets feltkraft! De er oftest tyngre enn elektronet, og mindre enn proton/nøytron, men for tunge, trege, til at de kan danne annet enn stort sett gravitasjons- og antigravitasjons-partikler, fordi balanseområdet treghet er for stor og erstatnings-løs i forhold til andre energier som kan balansere den øyeblikkelige utløsningen etter kollisjonen, altså forhindret av Einsteins årsak-virkning, samtids-relativiteten.

De partikler som er innehavere av, eller fordeler sin kraft med omgivelsene og romkraften, og som blir kalt elementær-partikler, regnet som originale partikler som er selvstendige og ikke satt sammen av andre for så vidt, er: **Fermioner, kvarker, som oppkvark, nedkvark, særkvark, sjarmkvark, bunnkvark, toppkvark, og leptoner** som **elektron, positron, nøytrino, myon, tau, og bosoner, som gauge-bosoner, Foton, W- og Z-bosoner, Gluon, Gravition, Higgs-bosonet.**

Partikler som regnes som sammensetting av flere andre partikler er **hadroner, mesoner, pioner, baryoner, Protoner, Nøytroner**, som blant annet deltar i atomkjerner og i dannelsen av atomer og molekyler.

Styrken, felt-kraften, typen Energi er klassifisert som **Bevegelses-mengden, den elektriske ladningen, spinn-effekt, paritets-effekt, Isospinn-effekt, svakt isospinn-effekt, og kvarkenes felt-effekter kalt fargeladning: som egentlig er gravitasjon, elektromagnetisk negativ og positiv effekt, også som anti-materie-partikler, anti-energi-felt.**

I grunnstofflista, planck-forklaringen, må det tillegges at hele den innkommende effekten fra utenfor partikkelen, til gjennom hele effekt-energinivået frem til utvekslingsformen, og utvekslings-planck-masseform-energien er med når et partikkel bombarderes slik at gravitasjonen omformes til en elektromagnetisk felt-ubalanse, og der denne kan måles som elektron-volt.

Den samme effekten kan selvsagt kunne måles på et vis som hvilken støteffekt som den har på andre partikler, eller kan gi til elektroner som blusser opp med en høy frekvens, men uansett så kreves en slik kollisjon for å få vite hvor mye masse som skal omformes til en målbar verdi for den aktuelle partikkelen i tillegg til den elektromagnetiske spenningen som frekvens-energien gir.

Det er mest rimelig her å anta at det er summen av begge spenningene som er utsatt for en sjokkbølge av samlet feltkraft. Om det kan illustreres en modell av virkningen som virker som ustabile flarer av kraft, så er dette grunnet at det har oppstått balanseforskyvning som ikke har roet seg under prosessen der dette etter min mening er ustabiliteten av partiklets lokale gravitasjon som vil falle til et mer stabilt mønster ganske fort.

Å si at det er planckmassen som er sprengt, likedan som i kvark-eksempler, er kun fordi den opprinnelige balansen til utvekslingen er forstyrret, og som ved elektronsprengning kun vil gi et skvulp av feltet utover før det samler seg igjen eller opptas av et annet partikkel, går over i lysbølger, hva enn som er mulig vei ut av ubalansen.

Det er gravitasjonskraften som har blitt forstyret og må utveksle med gravitasjonsrommet feltkraftlinjer som må dekke den konstante energiens tap på stedet, og gir en kaosvirkning før dette klarer å stabilisere seg til en roligere sirkel-/kule-form igjen. I enkelte tilfeller kan det jo også tenkes at en ustabilitet kan fortsette å veksle inntil andre partikler eller energier stabiliserer dette igjen. Men i hovedsak vil en ubalanse bli roet ned av det enorme romslige trykket rundt seg som krever en konstant balanse.

All vekt av alt liv på jorden på land og i havet, alle kontinentenes masse som er bebodd, besøkt, og all masse i alle verdenshav, kan ikke fylle opp månens masse. Vekt. Allikevel så er det slik at det tomme rommet, nesten i alle fall, som vi finner i mellom der astronauter kan flyke alle veier med romskipet eller med små styreraketter på drakten, dyser, på romdrakten, så merker de ingenting overhode, annet enn om at de stopper om, så vil de etter en liten stund begynne å si mot enten månen eller jorda, den som har sterkest kraft i nærheten av dem.

Når da jordens gravitasjon kan holde månen i bane rundt seg, eller at de to i fellesskap trekker på hverandre, utenat det er en fysisk materie som holder dem sammen, må de fleste forstå at gravitasjonen ikke er så svak kraft som det oppgis som. Selv om driftskraften skulle være slik i forhold til 0 annen romkraft, så ville de neppe ha holdt på hverandre. At her trengs det mer holdekraft, og det er denne som jeg legger frem som romkraftens tette nøytraltrykk, som gravitasjons-forskjeller så danner partikler og krumningsrom-baner i. Differensialkraften har alt forklart årsaken til banene for kosmiske balanseforhold.

Alle nøyaktige formler, beskrivelser av partiklenes egenskaper som enhetsverdier og spinntype, dr henviser jeg til fysikk-tabeller og til fysikkbøker, kjemi-bøker, biokjemi, og likedan om formene til kraftfeltene rundt objekter, elektronenergibaner, og de tekniske anordninger som sammenfører forskjellige kombinasjoner av disse grunnleggende naturlovene vi har.

Min oppgave var kun å vise at det er forklaring til disse oppgitte forekomster og egenskaper som er grunnlag for dannelse av grunnstofflista, bundne og frie selektive partikler og energi-felt, som på logisk vis er grunnlaget for de videre kombinasjoner vi finner i den fysiske vitenskapens modeller, og som adferd er avhengig av, og behov og sanser er avhengig av. Altså kropp og verden, og i kosmisk sammenheng, eventuelle super-mikro-kosmos, og ultra-makro-kosmos. I et endelig eller uendelig univers.

Roger Bergersen 26-3-2019 Norway

Jeg forventer ikke at alle skal klare å forstå Differensialkraftens helhet ut fra så kort informasjon som jeg ga sønnen første gangen. At jeg så kjente og ukjente dimensjoner eller rom som forskjells-egenskap, alle forandringsmuligheter, bevegelse, tid, at noe kan skje som forskjells-egenskap, at alle styrkevirkninger og formegenskaper som forskjells-egenskap. Mens intet ikke hadde forskjell, virkelighet og mulighet, ingen årsak-virkning. Det motsatte måtte være en total forskjell der bevegelse og utstrekning ville bli født og vokst ut samtidig. Dermed til uendelig hvor den ikke kan vokse mer, og blir sin egen motkraft, der en konstant energi som ekspansjonskraft innvendig gir like mengder bevegelsesenergi og motbevegelsesenergi, og danner formene i rommet inne i seg, og der utvekslingene gir de relative hastigheter og tregheter. Den samme funksjonen gjaldt like godt for logikken og bevissthetens opplevelses-sammenligninger, hvor bevisstheten er en sammenligningsfunksjon som feltkraft. Alt i alle disse bøker er altså forkortet forstått i dette, og hele gåten av forståelse ligger i sam-funksjonen utstrekningsbevegelse som samme differensialfunksjon, dens vekst, og konsekvensen av disse to, vekst og sam-funksjon: Den totale differensialfunksjonen, og kraft-modellen.

Modellen danner siden grunnlag for alle oppdrifts-lover, kohesjon, trykklover, temperatur, strålingslover og feltlover, fysisk, kjemisk, biokjemisk. Hvor viktig er denne rapporten: Absolutt. Hvor eksakt: Nei, Overhode Ikke. Hva er da poenget: At jeg med sikkerhet har bevist at **Differensialkraften, Kamos - Forandringskraften, dens funksjon, differensialfunksjonen, gir hundre prosent belegg for grunnstofflista og de fysiske lover, og for dannelse av et bevegelig energisk partikkel-kosmos som vårt, og at den må stemme nøyaktig med dette.** Se bevisføringen i Differensialkraften, Kamos 2, hovedbok!

Regn dette som et utsagn, påstand: Og forsøk å motsi dette?! Takk!